

Akcent

Akcent ma dwa różne znaczenia: wyróżniamy akcent metryczny, który jest niezależny od wykonawcy, oraz akcent wyrazowy, który kształtuje wykonawca

Aby przekonać się o tym, że **akcent metryczny** nie zależy od siły dźwięku czy ekspresji, wystarczy posłuchać dzwonek starych monofonicznych komórek, komputerów albo pozytywek. Te urządzenia produkowały szeregi dźwięków bez żadnych niuansów, a jednak słychać było melodie w wyraźnym metrum.

Akcent wyrazowy urozmaica wykonanie poprzez wyróżnienie pewnego dźwięku melodii czy też [akordu](#) w pochodzie akordów. Tylko część akcentów zapisanych jest w partyturze – tam, gdzie są absolutnie niezbędne. Inne pozostawione są smakowi wykonawcy. Akcent wiąże się przede wszystkim ze wzmocnieniem siły [dźwięku](#). Każdy akcent można jednak wykonać na wiele sposobów, również zmiana barwy czy [artykulacji](#) a nawet zmiana intensywności wibrata na instrumentach smyczkowych powoduje powstanie wrażenia akcentu.

Sforzato lub *sforzando* (wzmacniając – skrót *sf* lub *sfz*) to określenie wykonawcze nakazujące wydobyć danego dźwięku czy akordu bardzo silnie i głośno. Akcenty takie są bardzo ostre i wyraźne. Uwielbiał je stosować w swych symfoniach [Ludwig van Beethoven](#), ale najciekawiej użył tego efektu [Józef Haydn](#) w *Symfonii „Z uderzeniem w kotły”*.

Akcent można też oznaczyć znakiem >.